

[Skatteministeren]

Efter momsloven fra 1967 er spil om penge omfattet af momspligten. Da Folketinget i 1978 gennemførte ændringer til opfølgning af 6. momsdirektiv, blev der ikke taget højde for direktivets bestemmelse om, at spil om penge er undtaget fra moms, ganske enkelt fordi det ikke har været noget aktuelt problem her i landet. Det er det først blevet i og med, at lovforslaget om kasinovirksomhed er blevet fremsat, og derfor er vi altså nødt til at foretage tilpasning til 6. momsdirektiv.

Men det har vi taget højde for ved at fastsætte en så klækkelig afgift på kasinospil – nemlig 75 pct. af spilleindtægten – at det giver et afgiftsniveau på kasinospil i Danmark, der svarer til det internationale niveau. Så det, der er sat til på gyngen, er vundet ind på karrusellen. Det skal altså bedømmes som en helhed.

Jeg er glad for den overvejende positive tilslutning, der har været til dette lovforslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 59:

Forslag til lov om ændring af lov om skattemæssig opgørelse af varelagre m.v. (Varelagernedskrivninger og igangværende arbejder).

Af Jens Thoft (SF) m.fl.

(Fremsat 2/11 89).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Skatteministeren (Fogh Rasmussen):**

Det forslag, som SF har fremsat, indeholder ændringer af den nuværende lovgivning på tre punkter.

For det første forslag om en nedtrapning af adgangen til at nedskrive varelagre over en 6-årig periode fra og med indkomståret 1990.

For det andet bestemmelse om, at punktafgifter med nogle få undtagelser ikke skal kunne medregnes i afgiftsgrundlaget.

For det tredje bestemmelse om, at næringsdrivende, dødsboer, selskaber og foreninger skal medregne værdien af deres igangværende arbejder ved opgørelsen af deres indkomst og formue på grundlag af udgifter til arbejdsløn, materialer m.v., der er direkte forbundet med det enkelte arbejde.

Forslagets punkt 1 og 2 svarer delvis til et forslag, som SF fremsatte i folketingsåret 1983-84.

Jeg kan se af de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, at SF lægger afgørende vægt på, at tiden er løbet fra den oprindelige begrundelse for reglerne om varelagernedskrivninger. Det var som bekendt de særlige tilstande efter anden verdenskrig, hvor erhvervsdrivende var udsat for en omfattende varemangel og stærkt svingende priser, der var baggrunden for reglerne om varelagernedskrivninger.

Jeg vil gerne sige, at tanken om at nedtrappe adgangen til at nedskrive varelagre ikke er fremmed for regeringen. Regeringen har som bekendt i såvel sin handlingsplan for dansk økonomi, der blev offentliggjort i maj i år, og i den skitse, der hedder Økonomisk Reform, af 13. oktober, været inde på tankerne. Men de forslag, regeringen har været inde på, skal ses i sammenhæng med en samtidig sænkning af erhvervsskattesatserne. En afskaffelse af varelagernedskrivningerne er kun acceptabel for regeringen, hvis den indgår i en samlet løsning, der indebærer en mærkbar lettelse af især de ekspansive, konkurrenceudsatte virksomheders skattebetaling. Regeringen må derfor afvise SF's forslag.

Den anden del af SF's forslag handler om nedskrivning af punktafgifter. Denne del af forslaget går ud på, at der skal ske en snarlig afskaffelse af adgangen til at nedskrive varelagre for så vidt angår punktafgifter, der ikke er betalt ved indkomstårets udgang, og SF peger særligt på, at man bør sidestille fremstillingsindustrien og importører med detailhandelen. Også til denne del af forslaget er det regeringens holdning, at der ikke er grundlag for at gennemføre isolerede skærpelser af erhvervsbeskatningen, så regeringen må også afvise denne del af lovforslaget.

[Skatteministeren]

Endelig ønsker SF, at værdien af igangværende arbejder skal medregnes ved opgørelsen af indkomst og formue. SF ønsker på denne måde, at der lovfæstes regler på et hidtil ulovbestemt område. De gældende regler bygger på almindelige periodiseringsprincipper, og de er udviklet igennem skattemyndighedernes og domstolenes praksis.

Det er rigtigt, at der, når vi ser væk fra arkitekter og ingeniører, ikke stilles krav om, at udøvere af liberale erhverv skal medtage værdien af igangværende arbejder ved indkomstopgørelsen. De liberale erhverv kan dog vælge at benytte reglerne.

I øvrigt skal advokaters salærer indtægtsføres, når en sag er afregningsmoden, det vil sige så vidt fremskredet, at salærberegningen er eller burde være foretaget. Nogenlunde det samme gælder for speciallægers honorarer.

Jeg kan på den baggrund ikke se nogen grund til at lovgive, når formålet alene er at vedtage regler, som stort set allerede er gældende.

Det er i øvrigt min opfattelse, at det vil være meget vanskeligt at nå frem til rimelige regler f.eks. om, hvorledes advokater skal opgøre værdien af deres igangværende arbejder.

Jeg må derfor på regeringens vegne også afvise denne del af forslaget.

Stavad (S):

Hoveddelen i SF's forslag om at aftrappe varelagernedskrivningen er vi som beklædt særdeles positiv over for. Det er et levn fra fortiden, som af nogle uforståelige grunde er blevet hængende i dansk skattelovgivning. Derfor indgår det også i det socialdemokratiske udspil til en samlet løsning af de problemer, vi står med, og de omlægninger, som vi skal have gennemført på skatteområdet.

Vi anvender det provenu, der fremkommer på den måde, til at finansiere en nedsættelse af procenterne, altså gøre skattegrundlaget bredere og procenterne lavere. Vi mener, det er den sammenhæng, vi bør gøre det i. Hvis det er sådan, at vi gennemfører det isoleret, ville det betyde nogle konkurrenceevneforringelser for en række virksomheder og en udhuling af likviditeten i virksomhederne. Det er vel nøgternt betragtet ikke det, vi har mest behov for i øjeblikket, hvor vi har behov for at få større investeringer, en bedre beskæftigelse og en bedre eksport.

Det er en regel, som har overlevet sig selv, og som der ikke er nogen saglig begrundelse for. Derfor vil vi ved først givne lejlighed, hvor vi kan få samlet det politiske flertal til at lave de omlægninger i vores skattesystem, som jeg tror der er bred enighed om der er behov for, men hvor der ikke helt i detaljerne er enighed om hvordan de skal foretages, lade varelagernedskrivninger indgå i en sådan omlægning.

Så til de to lidt mindre dele af forslaget – og først punktafgifterne. Jeg er fuldstændig enig med SF og hr. Jens Thoft i, at det virker helt grotesk, at man får et nedslag i skatten for penge, man ikke engang har betalt. Om det er besværet værd at lave om på det, hvis vi kan blive enige om hurtigt at lave det andet om, ved jeg ikke. Men det virker i hvert fald utrolig støden, når man ser eksempler på, hvordan denne regel kan ændre skatteindtægterne for nogle enkelte store virksomheder, som i forvejen har privilegier med hensyn til kreditter for nogle punktafgifter. Den er vi også i en isoleret sammenhæng helt parat til at se på.

Endelig det sidste forslag om igangværende arbejder. Jeg har svært ved at overskue, hvor meget det betyder, og om det er muligt uden stort administrativt besvær at lave en sådan regel, og om problemet ikke er forholdsvis beskedent. Men her vil vi også være positive over for det i udvalget og se, om man uden de store problemer kan stille nogle krav om, at igangværende arbejder også for de liberale erhverv skal være en del af vores skattegrundlag. Jeg er enig med SF i, at det naturlige er, at man beskattes af det arbejde og de indtjening, man har haft i et år, og ikke efter nogle tilfældige regler om, hvornår pengene forfalder til betaling. Så også dér er vi klart positive.

Aagaard (KF):

Det kommer sikkert ikke bag på SF's ordfører, at vi fra Det Konservative Folkeparti må afvise disse forslag.

Der er foreslået tre ændringer. Med hensyn til afskaffelsen af varelagernedskrivningen over 6 år er vi nok af den opfattelse, at det ikke er så enkelt, og at behovene for disse nedskrivninger uden tvivl er vidt forskellige fra branche til branche. Generelt er vi da også parat til at erkende, at tiden er moden til at se på det spørgsmål, hvad der jo også er givet udtryk for i regeringens forslag i planen til ny vækst. Derfor er

[Aagaard]

det vores opfattelse, at det spørgsmål er vi parat til at drøfte, i det øjeblik det kan modsvares af reelle skattemæssige sætninger.

Den anden del af forslaget, om banderoler, hvor man i bemærkningerne nævner, at det er en slags hjælpevarer, vil jeg nok sætte et stort spørgsmålstegn ved. Jeg er ikke sikker på, at det er branchens opfattelse af det spørgsmål. Det er i hvert fald en særdeles besværlig ting, som man gerne var foruden. Derfor er det vor opfattelse, at der er en vis rimelighed i, at man kan medtage banderolerne i nedskrivningsgrundlaget ikke mindst set i det lys, som også skatteministeren nævnte, at den beskatning, vi har på disse varer, er særdeles høj.

I den sidste del af forslaget kan vi ikke se noget formål med at ændre de periodiseringsprincipper, som der er skabt praksis for. Vi mener, det kun vil medføre et endnu større bureaukrati og endnu større besværlighed for disse virksomheder, så vi må afvise forslagene.

Henrik Toft (V):

Venstre skal ikke bruge mange ord for at afvise SF's lovforslag nr. L 59.

Jeg vil gerne gøre det med en lille historie fra dengang, Thorkil Kristensen var finansminister. Dengang var der tvivl om kartoflers beskatning. Derfor blev problemet rejst over for finansministeren, som derefter spurgte: Er det nogen, som bliver solgt til næste år, og som derved indgår som indkomst? Hertil blev der svaret ja. Derfor svarede finansministeren: Jamen skattevæsenet er langmodigt, det har tid til at vente.

Det synes jeg også SF skulle erkende, for jeg er overbevist om, at mange virksomheder har god brug for den skatteudskydelse, som varelagernedskrivningen kan bevirke, ja, en del har sikkert det problem, at der ikke i indtjeningen er plads til så stor en nedskrivning, som lov-mæssigt er tilladt.

I det hele taget finder jeg det mærkeligt, at SF har så ondt af erhvervslivets på det område måske gode vilkår, som de ellers gerne vil have til at beskæftige mange flere. Det må da være udtryk for dobbeltmoral.

Også forslagets tredje element vil jeg afvise med en henvisning til min indledende kartoffelhistorie.

I øvrigt kan Venstre tilslutte sig skatteministerens afvisning af forslaget.

Pia Dahl (FP):

Jeg skal også gøre det meget kort og sige, at vi undtagelsesvis gerne vil tilslutte os ministerens tale. Den er helt o.k. for Fremskridtspartiet, men jeg skal da lige tilføje, at vi godt forstår SF's bevæggrund til at fremsætte dette forslag.

Vi har dog nogle bekymringer med hensyn til de enkelte erhvervsvirksomheders likviditet, for erhvervsvirksomhederne har i dag ikke alt for meget at rutte med, når man én gang har investeret. Det er jo ikke småpenge, der bliver investeret for i varelagre.

Jeg skal derfor slutte med at sige, at vi på det foreliggende grundlag må afvise forslaget.

Bjarne Ørum (RV):

Jeg må sammen med århusianere indrømme, at jeg nu begynder at forstå udtrykket: Se, en profet er født iblandt os.

Da jeg kom i dette høje Ting, så jeg, at profeten var til hest, det vil sige til kæphest. Det har da været lidt af en fornøjelse, det må jeg indrømme.

Jeg kan godt forstå, at en ordfører fra SF kan se det betimelige i at afskaffe relger, der går tilbage til den anden verdenskrig. Det kan da være en vældig god opgave bare for at indføre nytænkning i dagens Danmark. Jeg vil da sige, selv om det nu ikke skal misforstås, det, jeg har sagt om profeter – for dem har jeg skam stor respekt for, når de ellers bliver brugt i den rette sammenhæng – at jeg da godt kan se, at der bliver rørt ved nogle ting, som rent logisk og isoleret ikke kan afvises, men det gør det jo heller ikke, men det bliver afvist i en større sammenhæng. Derfor kan jeg kun gentage, hvad skatteministeren sagde, at en afskaffelse af varelagernedskrivningerne kun er acceptabel for regeringen, hvis den indgår i en samlet løsning, der indebærer en mærkbar lettelse af især de ekspansive, konkurrenceudsatte virksomheders skattebetaling.

Dette skal ses i en større sammenhæng. Derfor skal det ikke bare være en diskussion om denne lille flig af hele erhvervsbeskatningen, så jeg tilslutter mig skatteministerens afvisning.

Bente Juncker (CD):

Jeg skal på vegne af Centrum-Demokraterne sige til SF's ordfører her, at vi ønsker ikke at lægge yderligere byrder på erhvervslivet, og det er præcis det, som disse tre forslag indeholder.

Jens Thoft (SF):

Nu er det jo ikke første gang, jeg har mødt en afvisning af forslag, som jeg bagefter får vedtaget, og dette skal jeg såmænd også nok få vedtaget.

Hvis man har lyttet til ordførertalerne, har der jo været ganske positive signaler. Skatteministeren sagde, at tanken ikke var fremmed for regeringen. Den socialdemokratiske ordfører, hr. Stavad, støttede tanken varmt, men ville gerne se det i lidt større sammenhæng. Det samme hørte vi af hr. Agaard, som mente, at tiden nu var moden til at se på spørgsmålet om disse nedskrivningsregler. Hr. Henrik Toft mente, at skattevæsenet var langmodigt. Jeg ville da ønske, at skattevæsenet var lige så langmodigt over for folkepensionister, avisbude og andre småfolk, som de er over for erhvervslivet, som kan få lov at skubbe skatten ud i en uendelig fremtid. Til hr. Bjarne Ørum vil jeg sige, at han har glemt, at den forvaltning, som hr. Bjarne Ørum hjemme i Århus er chef for, selv har opfordret Folketingets Skatte- og Afgiftsudvalg til f.eks. at gøre noget ved banderoleafskrivningerne. Det er en af årsagerne til, at vi så varmt har taget det med, men nu kan jeg forstå, at hr. Bjarne Ørum i mellemtiden er kommet på Christiansborg og er blevet regeringspartideltager, og så ser tingene anderledes ud. Sådan kan tingene jo være lidt forskellige alt efter, om man har lokale briller på eller ej. Men lad os prøve at se på de helt reelle argumenter.

Lad os tage detaljerne først: Hvad er det rimelige i, at en rådgivende ingenior skal medregne igangværende arbejde, mens revisoren ikke skal gøre det? Hvad er det rimelige i, at revisoren kan have lønudgifter i oktober, november og december og skrive regningen i januar måned på de personaleudgifter, han har haft i oktober, november og december, og kan vente med at betale skatten af disse penge til året senere? Hvad er rimeligheden i det, hvor er logikken, og hvor er konkurrenceligheden mellem brancherne?

I virkeligheden er det typiske, at man først skriver regningen, når man er færdig med at bogføre december måned, og det er man så altså først i begyndelsen af januar, straks inde i det nye år. Der var det da rimeligt om man medregnede igangværende arbejder efter præcis samme regler, som gælder i ligningsvejledningen, og som gælder for alle andre områder.

Når hr. Stavad var bange for, at det skulle være for bøvlet og for administrativt besværligt, vil jeg sige, at jeg forestiller mig ikke noget som helst andet end præcis de regler, som gælder i alle andre brancher. Ude på B & W Skibsværft skal man naturligvis også medregne igangværende arbejder. Der bygger man da ikke på et skib i tre år, og så medtager man først skibets værdi det tredje år. Der hensætter man da til igangværende arbejder. Det er en naturlig og selvfølgelig forpligtelse, som ligger i hele erhvervslivets produktionsvirksomhed. Den ligger også i en del af erhvervslivets servicevirksomhed. Jeg nævner dem i mit lovforslag. Hvorfor er der så områder, som skal være særlig privilegerede? Her igen typisk advokater og revisorer.

Når skatteministeren siger, at formålet er bare at lovgive om regler, som stort set allerede findes, er det jo ikke rigtigt. Det er rigtigt, at hvis man burde have skrevet regningen og det kan dokumenteres sort på hvidt, skal indtægten være medtaget. Det vil sige, hvis hushandelen er gennemført og kunden har fået sin afregning og banken har fået sin afregning og skødet er tinglyst, skal honoraret naturligvis også være udskrevet. Men forud for den proces, der ender med, at man udskriver sit salær, er der gået en del udgifter: udgifter til stempel, udgifter til gebyr, udgifter til personaleomkostninger og kopiering, kontorhold osv. Var det ikke rimeligt, om man dér foretog en periodisering på præcis samme måde, som man kræver af hele den øvrige del af erhvervslivet? Jeg mener derfor ikke, der er tale om, at vi bare skal lovgive om regler, som allerede findes.

Hvad angår det andet forslag, om punktafgifterne, har vi fra en række ligningskommissioner fået henvendelser, og det er ligningskommissioner i de områder, hvor der ligger store tobaksvirksomheder og store spiritusproducerende virksomheder, og som kan se, hvor sindsygt de bestående regler for afskrivninger af punktafgifter administreres. I øvrigt mener jeg, at det er tvivlsomt, om den fortolkning, der er lagt, overhovedet er i overensstemmelse med lovgivningen. Den er i hvert fald ikke i overensstemmelse med intentionerne i lovgivningen. Lovgivningen om varelagernedskrivningerne stammer som sagt fra krigens sidste periode, hvor man godt kunne se, at de erstatningsvarer, som de erhvervsdrivende var nødt til at købe

[Jens Thoft]

hjem, ikke ville være så meget værd den dag, vareforsyningen atter blev normal. Derfor giver man erhvervslivet muligheden for at afskrive 30 pct. af varelagrene, en rimelig foranstaltning i den situation, for der var ingen tvivl om, at der ville være ret store tab på det cigarkassetræ, som man solgte som kanel, og det papir, som man solgte som sejlgarn osv. Ingen tvivl om det. Derfor var det rimeligt nok, men den anden verdenskrig mener jeg bør afsluttes for erhvervslivet.

Når det drejer sig om punktafgifterne, har der hævet over enhver tvivl aldrig været så meget som én eneste kroners risiko, ja, pengene er end ikke betalt endnu. Derfor er det med punktafgifterne helt åbenbart urimeligt.

Går man tilbage til det, der er hovedindholdet i lovforslaget, også det, der er flest kroner i, ingen tvivl om det, foreslår vi varelagernedskrivningerne aftrappet med 5 pct. om året, under forudsætning af at inflationen er 5 pct. om året. Den har formentlig sidste år været en lille smule mindre, men 5 pct. er nu en inflation, som selv denne regering vil betegne som forholdsvis lav. Under forudsætning af en inflation på 5 pct. om året er det overordentlig begrænset, hvor meget man udvider erhvervslivets likviditet, men jeg erkender da, at nogle erhvervsvirksomheder og selskaber vil komme til at betale mere i skat, hvis SF's forslag vedtages, ingen tvivl om det.

Jeg er også i princippet enig med skatteministeren i, at det er væsentligt, at vi gør skattegrundlaget bredere, og når skattegrundlaget er gjort bredere, kan skatteprocenterne sænkes. Det ligger også i den skattereform, som SF præsenterede forrige fredag, og som på grund af travlhed endnu ikke er blevet omdelt, men det bliver på tirsdag.

Også i SF's forslag til skattereform indgår en lavere trækprocent for erhvervslivet. Jeg er sådan set ikke uenig hverken med hr. Stavad eller med skatteministeren i, at et bredere skattegrundlag og lavere procenter er mere retfærdigt end en høj skatteprocent og et meget smalt grundlag. Virkeligheden er den, det skal vi ikke glemme, at halvdelen af alle danske aktieselskaber betaler under 100 kr. i skat, så når hr. Aagaard som pris kræver reelle skattnedsættelser, skal hr. Aagaard altså vide, at halvdelen af dansk erhvervsliv har svært ved at få reelle skattnedsættelser, for de betaler ikke noget i

forvejen. Derfor er det altså svært at sætte skatten yderligere ned, men der vil være nogle af disse virksomheder, som i dag ikke betaler skat, der vil komme til at betale skat, hvis SF's forslag vedtages, for det vil ikke være muligt på samme måde, som man gør det i dag, at skubbe skatten ud i en uendelig fremtid.

Hvis jeg skal konkludere om dette forslag, bliver det, at jeg hos nogle ordførere finder nogen forståelse for, at vi må have kigget på igangværende arbejder, og at jeg finder nogen forståelse for, at det ikke specielt er rimeligt, at nogle liberale virksomheder skal medregne igangværende arbejder efter den praksis, der findes, mens andre ikke skal. Det er konkurrencefordrivende. Jeg finder nogen forståelse for, at vi må kigge på de varelagernedskrivninger, og at den anden verdenskrig måske burde afsluttes også for erhvervslivet. Jeg synes, jeg finder ganske megen forståelse for, at vi bliver nødt til at gøre noget ved punktafgifterne. Jeg vil også mene, når det drejer sig decideret om punktafgifterne, at den fortolkning, som skatteministeren har lagt i reglerne, er i direkte modstrid med lovgivningen og lovgivningens intentioner.

(Kort bemærkning).

Bjarne Ørum (RV):

Jeg vil blot gøre opmærksom på, at jeg da selvfølgelig godt ved, hvilken korrespondance skattevæsenet i Århus har dels med Skattedepartementet, dels med Skatteudvalget i dette høje Ting. Når jeg ved, at hr. Jens Thoft går på talerstolen, har jeg selvfølgelig garderet mig og har korrespondancen med. Så jeg kan kun sige pølse for og pølse bag, hr. Jens Thoft her og hr. Jens Thoft dér, så har pølsen dog bevaret sin smag.

Det, der er i besvarelsen fra skatteministeren i den korrespondance, er den sidste sætning, og den vil jeg tillade mig at citere. Der står i skatteministerens udtalelse: »Jeg finder ikke, at tiden er inde til stramning af erhvervsbeskatningen.« Det er en udtalelse, som jeg til fulde kan tilslutte mig. Det er derfor, jeg også har tilsluttet mig afvisningen af forslaget.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Til hr. Bjarne Ørum vil jeg sige, at jeg forstår

[Jens Thoft]

da godt hr. Bjarne Ørums vanskeligheder, men skal vi ikke lige slå fast, hr. Bjarne Ørum, at ligningskommissionen i Århus faktisk opfordrer Folketingets Skatte- og Afgiftsudvalg til at gøre noget ved det for så vidt angår punktafgifterne. Det var kun punktafgifterne, ligningskommissionen henvendte sig om.

Skal vi ikke også fastslå, hr. Bjarne Ørum, at det forslag, der ligger fra SF, er i nøje overensstemmelse med den henvendelse, vi fik fra ligningskommissionen i Århus? Så kan hr. Bjarne Ørum da mene meget om erhvervsbeskatning, men jeg vil bare understrege, at det faktisk er helt i overensstemmelse med den forvaltning, hr. Bjarne Ørum indtil kommunevalget, det vil sige til 1. januar, har været forvaltningschef for.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatte- og Afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 64:

Forslag til lov om ændring af selskabsskatteloven og fondsbeskatningsloven. (Forhøjelse af kommunernes andel af selskabsskatten m.v.).

Af Jens Thoft (SF) m.fl.
(Fremsat 8/11 89).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Det forslag, som SF har fremsat, går i kort-hed ud på at forhøje kommunernes andel af selskabsskatten fra $\frac{3}{25}$ til $\frac{1}{3}$.

Regeringen må afvise dette forslag. Forslaget vil indebære, at byrdefordelingen mellem kommunerne vil blive ændret, men det vil ske på en meget tilfældig måde.

Nogle kommuner har meget store selskabsindkomster, fordi nogle store selskaber har placeret deres hovedsæde dér, andre har næsten ingen selskabsindkomster. Med andre ord: jo større andel kommunerne får af selskabsskatteprovenuene, jo større skævheder vil der blive mellem de kommuner, der typisk er hjemstedskommuner for selskaber, og de kommuner, der typisk ikke er det.

Så rejser SF i begrundelsen for forslaget spørgsmålet om ligningseffektiviteten. Jeg synes, at SF har set bort fra et meget væsentligt forhold, nemlig at den kommunale andel af selskabsskatten jo ikke indgår i de kommunale udligningsordninger.

Det har ved forskellige lejligheder været overvejet, om ikke dette burde ændres, men en af grundene til, at man hidtil har afstået fra det, har netop været hensynet til at bevare et tilstrækkeligt incitament for kommunerne i selskabsligningen. Men hvis først kommunernes andel af selskabsskatten forhøjes, som SF har foreslået det, er det vanskeligt at se nogen begrundelse for at blive ved med at holde selskabsskatten uden for udligningen.

Regeringen har i øvrigt allerede foreslået, at fordelingsreglerne vedrørende selskaber med filialer i andre kommuner justeres, således at skatteprovenuet i den kommune, der foretager ligningen, kommer til at stå i et mere rimeligt forhold til arbejdsindsatsen. Herudover er det i øvrigt regeringens opfattelse, at en effektivisering og styrkelse af ligningsindsatsen bedre kan ske gennem et intensiveret samarbejde mellem kommunerne og de statslige regionale skatte- og toldmyndigheder.

En gennemførelse af forslaget vil efter regeringens opfattelse indebære – altså en gennemførelse af disse forslag om mere intensiveret samarbejde mellem kommunerne og de statslige skatte- og toldmyndigheder – at der sikres en ensartet og effektiv ligning på selskabsskatteområdet. Regeringen finder på den baggrund ikke, at der er grund til at forhøje kommunernes andel af selskabsskatten, sådan som SF har foreslået det. Regeringen må altså afvise forslaget.

Stavad (S):

Jeg synes, at SF tager fat i et reelt og konkret problem med dette forslag.